

Advent 2. vasárnapja

Mt 3,1-12

„Készítsétek az Úr útját...!”

Keresztelő Jánosnak és igehirdetésének nem sok figyelmet szentelnek az evangélisták. János Zakariás pap és Erzsébet kései gyermeke, mind anyai, mind apai ágon papi családból származott. Júdea pusztájában nevelkedett, ahol sokat vitatott kumráni közösség is élt, egyes feltételezések szerint János kapcsolatban állt vele. Keresztelő megjelenése és szolgálata az úgynevezett bűnbánati próféták működésére emlékeztet, és Isten közelgő ítéletét hirdeti. A „keresztelő” melléknevet a sajátos bűnbánati kereszttség kiszolgáltatásáról kapta, melyet a Jordán folyónál – máig is vitatott helyen – végzett. Tanítványait jellemezte a böjt, a szigorú vallási fegyelem és a vezeklő életmód. Úgy gondolták, ezzel az életmóddal és prédikációval „Isten uralmát” készítik elő a földön. János az ítéletről úgy beszélt, hogy azt minden emberre vonatkoztatta. A szolidaritás elmélyítését szorgalmazta, a vámszedőket igazságosságra szólította fel, a katonákat meg eltiltotta az erőszakoskodástól.

Keresztelő János és Jézus viszonya roppant érdekes. Kettőjük működésében létezett egy párhuzamos szakasz, erről leginkább János evangéliumából tudhatunk meg halvány részleteket. Találkozásuk történetét örökíti meg a teológiai irányultságú történet Jézus Jordánban való megkeresztelkedéséről (Jn 1,36), mely elsősorban megmagyarázza, hogy nem János a Messiás. Persze János elhelyezése az üdvtörténetben később is problémát jelentett a hívőknek. Nem tudták eldönteni, hogy János már a keresztény egyház szentje-e, vagy még ószövetségi próféta? Jézus igazította el tanítványait ebben a kérdésben, amikor kijelentette: „A prófétánál is nagyobb van itt”. Keresztelő János alakját őrzi az ún. mandeus irodalom: a Dél-Irak területén élő vallási közösség számon tart egy 76 fejezetből álló Keresztelő János-könyvet, amely katekézisszerűen mutatja be a mai közösség hitvilágát. Keresztelő János valóban egy ideig a zsidó nép lelkiismerete volt, erről Josephus Flavius is beszámolt.

Keresztelő igehirdetéséből egy felhívást a keresztények is megőriztek. Ennek lényege, hogy a feladatunk előkészíteni a világ végén érkező ítélő Krisztus útját. A keresztények ugyanis mindig

azt vallották, hogy egyéni és közösségi harcuk a világ erkölcsi jobbitásért egyben küzdelem a világ tökéletesítéséért.

Most, amikor a világunk minden részletében mesterségesen megalkotott világ lett, egyre inkább szerepet kapnak benne a rejtett konfliktusok. A műszaki fejlődéssel párhuzamosan az ember egyre jobban beavatkozik a másik életébe. Ezért a keresztények szerint mindinkább szükség van a mélyebb emberi együttérzésre. A jólétünk és életminőségünk már nem annyira a technikai fejlődéstől, hanem az ember lelki fejlődésétől függ. Ilyenkor fájdalmasan érint bennünket az a társadalmi döntés, amely a magánszférába akarja visszaszorítani a vallást. Ez nagy hiba. A felelőtlen magatartás terjedése számos konfliktus forrása. Az a társadalom, amely nem ismeri az áldozatot, az elhivatottságot, egyre költségesebb lesz, és egyre embertelenebb helyzeteket produkál. Az embertelen, sivataggá változott társadalomban a keresztény közösségek sok esetben oázisnak számítanak, ahol a tagok megértést, emberséget és együttérzést tapasztalhatnak. Ilyenkor az Egyházon kívüliek is úgy érzik, mégis műveljük a társadalom békéjét. Mi pedig valójában nem teszünk mást, mint megkísérreljük közelebb hozni Isten uralmát az emberekhez.

Júdea pusztájának imája

Kezdetben a föld puszta és üres volt. De te, Uram, meghallottad egyetlen vágyát: Életre vágyott. Szereteteddel teljesítetted kérését: világot teremtettél, benépesítetted a földet, életre keltetted az üres pusztaságot.

Én is életre vágyom, Uram. Fáj, hogy üres vagyok.

Miért teremtettél meg? Miért akartad, hogy legyek?

Egy puszta nem jó semmire. Haszontalan vagyok.

Szüntelen elnyelem kedves ajándékaid: a magot, az esőt, a napsütést, de nem hozok termést. Pedig szeretném meghálálni mindazt, amit tőled kapok; továbbadnám a szereteted.

Termést hoznék, és szétosztanám az embereknek között, hogy lássák szerető, gondviselő jóságod.

De puszta és üres vagyok, mint az emberek, akik Keresztelő Jánost hallgatják.

Ők is várják, hogy életre keljenek.

Látod, Uram: boldogtalanok.

Hiánylányok, akik arra várnak, hogy betöltsd a bennük lévő űrt.

Tudják, hogy a nagyéréshez mérten nagy előkészület kell.

Segítsd a bűneiből megtérni vágyót, hogy befogadhasson téged.

Az ember egyetlen, szüntelen vágyát csak te tudod teljesíteni: mindannyian rád szomjazunk,

Hiszen te vagy az Út, az Igazság és az ÉLET. Amen.